

S'ha acabat el bròquil

JOAQUIM Bonaventura i Ayats *

L'estiu s'acaba. Catalunya és ressent de les caigudes estructurals que té. Els serveis funcionen a mitges i la gent protesta perquè paga més que a la resta de l'Estat i el que donen és pitjor. Els aeroports fan figa, les estacions cauen, els trens no arriben i les carreteres queden curtes i ofegades. És una mica el panorama que ens ha deixat aquests dies i la indignació de la gent és palesa.

També tenim les primeres reaccions a la nova llei d'autonomia personal i de la dependència. Alguns socis de Mifas han rebut visites d'enquestadors fent preguntes sobre les perspectives de necessitat, tot aclarint a continuació que tothom estigui tranquil, que de moment aquí ningú en veurà ni cinc. La fressa predomina en tot moment. La nostra classe política surt per anunciar grans avenços i s'amaga a l'hora de la veritat. A les carreteres de la discapacitat no hi ha cap embús. En realitat s'anuncien camins que no estan senyalitzats, ni tan sols asfaltats, són únicament plànols i projectes per allà on diuen que passarem; potser ens ensarronen, no ho sabem.

S'obre la nova temporada (curs polític) amb eleccions a la vista –segurament el mes de març–, i hauré de combatre discursos que parlen d'un país en què tot funciona, en què la gent gran i els nostres, la gent discapacitada, està fantàsticament atesa i que no ens falta de res. També modifiquen la llei de les prestacions de la seguretat social amb una música de fons que té forma de vals. Retallen, dificulten més que mai l'accés a una pensió d'invalidesa i ho venen com una magnífica millora del sistema i que beneficiarà més gent. Tot això per no parlar del temps que tarden a citar-te per tenir el certificat de disminució, que a data d'avui és un document que no serveix per a gairebé res.

Tenim per davant uns mesos complicats, especialment per les confusions, perquè parlen –com dèiem abans– d'un país que segurament seria el que ens vindria però que de moment no és el nostre, no és aquest. Els polítics i representants de tot l'arc parlamentari passaran per Mifas a dir-hi la seva, i aquest cop els xiuraran les orelles, perquè el pessebre que estan muntant no ens agrada i pensem que ha arribat el moment en què convé deixar de fer el xaiet i començar el nostre paper de gent emprenyadora que demanen i volen que les coses siguin serioses i si pot ser, que no ens prenguin gaire el pèl. Amb la tardor arriba a vegades la mala maror. I nosaltres procurarem no ser-ne l'excepció. Si ha de ploure, que sigui per tothom, que els discursos no quedin merament en propaganda i amb un valset de música. Nosaltres –òbviament– els ballem molt malament...

* Vicepresident de MIFAS. ba@mifas.cat

CARLES Navales *

Oficines d'immigració a l'estranger

Les oficines a l'estranger del Servei d'Intermediació Laboral en Origen (SILO) de la Generalitat de Catalunya, han estat escassament rellevants en el procés de contractació de treballadors immigrants en els seus països d'origen. Perquè el paper del SILO es vegi reforçat caldrà adequar-lo a les necessitats reals i aconseguir el seu reconeixement institucional, tant en el país d'origen com en el sistema de gestió de contingents. Es tracta d'aconseguir que, més que un servei per a l'empresari, sigui un autèntic servei públic d'ocupació.

Tot i que l'Estatut de Catalunya reconeix a la Generalitat les funcions en matèria de concessió de la primera autorització de treball, la de visats continua sent competència de l'Estat mitjançant els Consolats. Però res impedeix, d'acord amb les competències de la Generalitat en matèria de permisos de treball, que el SILO actuï en els processos selectius de treballadors que vulguin treballar a Catalunya, ja sigui com un operador més en l'òrgan de selecció que es prevegi en el conveni de regulació de fluxos, ja sigui com un ens de selecció en si mateix. Pot exercir, a més, tasques informatives, organitzar la formació de treballadors en origen, etc.

El SILO hauria de funcionar d'acord amb la Secretaria d'Estat per a la Immigració i el Servei d'Ocupa-

ció de Catalunya (SOC); i la presència en l'òrgan gestor del SILO del cos diplomàtic, sindicats i patronals del país d'origen, encara que sigui amb caràcter consultiu, permetria donar-li suficient entitat perquè fos el referent principal per a la immigració econòmica.

Amb els sistemes informàtics actuals, seria important que les ofertes de treball que quedin desertes a Catalunya fossin «rebotades» automàticament a les oficines del SILO. També l'empresari hauria de poder presentar directament al SILO demandes nominatives, fins i tot indicant la persona concreta que pretén contractar, fet que permetria agilitzar el procés, que ara dura al voltant d'un any.

Els SILO han de situar-se en les regions estratègiques dels països emissors del major volum d'immigració cap a Catalunya i en els que es preveu serà així: Romania, el Marroc, Equador i Colòmbia; i, en segon pla, Algèria, Mali, Senegal, Argentina, Perú i Bolívia.

» «El SILO pot ser un model perquè la Unió Europea acabi tenint oficines d'aquest tipus vàlides per a tots els estats membres»

El paper de Consolats i Embaixades és cabdal, atès que són aquests òrgans dependents del Ministeri d'Afers exteriors, els que concedeixen el visat que permet entrar a Espanya. Les nostres embaixades estaven preparades per atendre als emigrants espanyols, però no ho estan per gestionar la immigració que ve cap a Espanya. Existeix l'opinió generalitzada que manquen d'estructura adequada i suficientment professionalitzada per responsabilitzar-se de la intermediació de les qüestions migratòries i que, en general, el nostre cos diplomàtic encara no ha pres consciència de la importància estratègica que ocupa la immigració en el progrés econòmic d'Espanya. Ho evidencia el fet que una oferta nominativa tarda al voltant d'un any a tramitar-se, o que la reagrupació familiar els duguí uns sis mesos. Entretant es realitza el necessari *aggiornamento* del nostre cos diplomàtic, el SILO pot ser un espai de trobada i cooperació que, cordialment, ajudi en la seva transició cap a la professionalització en la intermediació migratòria. És més, el SILO pot ser un model perquè la Unió Europea acabi tenint oficines d'aquest tipus vàlides per a tots els estats membres.

* Director de la revista «La Factoria». www.lafactoriaweb.com

RTVE

JAVIER Cuervo

El mandat-marc obligarà a RTVE a «contribuir a la construcció de la identitat d'Espanya», cosa que dona motiu per al debat sobre la televisió pública. Fins a Zapatero, els problemes eren el finançament de l'Ens i la seva independència del Govern. Ara, RTVE ha de «construir la identitat d'Espanya». RTVE i la resta de les cadenes, amb models italianitzants, *realities* flamencs... són, al costat de les hipoteques, l'engrut d'Espanya. Tant és que les audiències estiguin repartides entre molts canals: Espanya és un territori comú d'endeutats televidents que veuen la unitat i la pluralitat del país en la informació del temps, s'emocionen transversalment amb el futbol i només s'enfaden dins seu amb els *Telediarios* que reproduïen les diferents històries que componen l'Estat. Construir la identitat d'Espanya dependrà a la tele pública dels canvis de govern perquè els dos grans partits tenen models d'identitat diferent –l'un basat en l'homogeneïtat, l'altre en la diferència– i els dos atabalen la televidència amb opinions extremes del nacionalisme nacional i del nacionalisme nacionalista. L'únic futur és el de les quotes.

BONA

CARTES AL DIRECTOR

Support a Mònica Campos

Vull donar el meu suport a la Sra. Mònica Campos en contesta a la carta escrita per la Sra. Angelika Eisenfur. És indignant que aquesta senyora insulti la nostra llengua i cultura. Demuestra no tenir gens de sensibilitat cap al país on viu. Em pregunto per què resideix aquí, si sent tant de menyspreu per Catalunya. I venint d'una persona estrangera, per què no torna al seu país si està tan indignada com manifesta? I si tant estima el castellà, fora de Catalunya no tindria cap problema. Finalment vull felicitar la Sra. Mònica Campos per la seva llarga carta en què expressa el que jo sento i penso. Cordialment, —M. Teresa Gassiot Boronat. Girona.

Hospitalitat a Sant Antoni

Un any més ens hem retrobat amb la il·lusió de viure i de disfrutar de la vida gràcies a l'hospitalitat de la gent de Sant Antoni de Calonge, feta realitat en els vigilants de la platja Els rescatadors. Som un matrimoni francès, vinguts expressament de la Bretanya, amb més de 82 anys al damunt, amb problemes d'edat la meua senyora i amb ceguesa des dels 25 anys jo. Limitadíssims, per tant, en tot. Però gràcies a la col·laboració ciutadana d'amics, de restauradors (El Cazador n'és un exemple), i sobretot l'entrega abnegada, desinteressada i il·lusionada d'Els rescatadors es provoca una energia positiva que ens ajuda a afrontar el retorn a la

plujosa Bretanya i esperar amb il·lusió a retrobar-nos l'any vinent per gaudir d'aquest aire mediterrani i poder tocar aquesta aigua que diuen es blava com el cel.

Voldria agrair com es lògic a l'Ajuntament la seva organització en recobrar-se de gent com nosaltres sabent escollir professionals com Els Rescatadors. Felicitats i fins aviat. —Raymond J. M. Tarrancle. Tolosa (França).

Qui voldrà viure a Bescanó?

Tots coneixem Bescanó com aquell poble amb les eternes obres al peu de carretera (ho recorden?). O ja no recordeu les boniques cues que es formaven no fa tant temps. Ara ja poden estar tranquils a Bescanó, els faran una variant ben guapa (Llambilles està fent una tàctica semblant!). Però ara Bescanó és i serà

conegut per motius molt més bonics, com ara: la Central elèctrica amb les seves corresponents línies de 400.000 volts i els seus agradables camps magnètics. Però jo estaré agraït als pro-Mat i empresaris (filantrops de mena) perquè ja podem respirar tranquils, hauré pogut evitar el risc d'apagades a Girona-Costa Brava. Llavors sí que tindrem risc 0 d'apagades o potser m'equivoco? De tota manera, gràcies! (i jo que pensava que la línia d'alta tensió de les Gavarres ho havia solucionat!). És clar que llavors ja començarem a ser un país més competitiu i modern, i a més donarà feina als oncòlegs de la zona. I la central tèrmica amb les seves gratificants emissions d'òxid de sofre, diòxid de carboni, òxid de nitrogen: Protocol de Kyoto? I l'elevat consum d'aigua del Ter, que contents estarem a Girona amb l'aigua cristal·lina que arribarà!, si és que n'arriba. I la destrucció del patrimoni d'interès local, és fantàstic fer noves

obres, si més no, són més guais? Ara ja no en tinc cap dubte, me'n vaig a viure a Bescanó! Però el que em sobta més de tot és que encara no hi hagi gaires habitatges en venda. Què hi farem... Pacència.

—Miquel Serrat i Torrent. Girona.

Almenys 70 anys endarrerits

Nicolás Sarkozy, personatge que no és conegut precisament per les seves conviccions cristianes sinó gairebé per tot el contrari, atesa la seva identificació amb els valors de la Revolució, encara que no sigui d'origen francès. No obstant això, com a home de sòlida cultura, es coneix bé la història del seu país d'adopció i, sobretot, no ha deixat de fer-se preguntes sobre la crisi moral que afecta el conjunt d'Europa i sobre l'estrepitós fracàs del laïcisme com a element integrador i civilitzador. Bona part de les seves reflexions han estat recollides en un llibre de converses mantingudes amb diversos intel·lectuals i que s'ha editat recentment a Espanya amb el títol *La república, las religiones y la esperanza*. El que sobresurt en aquesta obra no és cap procés de conversió sinó la capacitat intel·lectual d'un polític que té molt en compte la tradició cristiana d'Europa i la necessitat de recuperar per a França aquesta identitat com un element de formació ciutadana. «Professors i catequistes sempre s'han donat la mà i com a conseqüència han sortit bons ciutadans», va declarar en plena campanya electoral. Tinc la sensació que a Espanya, i especialment a Catalunya, estem, en aquest aspecte, almenys 70 anys endarrerits. —Jesús Domingo. Girona.

AMB LA V DE BERGÉ

«CAMPIONAT DE LLIGA 2007-2008... AQUESTS SÓN ELS NOSTRES PODERS»

